Ч. 178 Субота 9 (21) серпня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(Конференция угодова і акция правительства. — Для чого кн. Фердинанд цїлував султана в руку — або розмова угорского маґната зі Стоїловом. — Ще про бомбу в Константинополи).

Нинї наспіла з Відня вість, що президент міністрів ґр. Баденї розіслав запрошеня до маршалка краєвого кн. Лобковица, до проводирів партий ческого сойму ґр. Букоа, Герольда, Шлєзінґера і ґр. Освальда Туна на конференцию в президиї Ради міністрів дня 26 с. м. На конференциї тій мають бути обговорені звістні вже проєкти предложень для ческого сойму. Яких іще мужів довіря треба буде запросити на сю конференцию, полишив президент міністрів до волї згаданим проводирям.

Fremdenblatt обговорюючи запрошене мужів довіря полїтичних партий з Чехії на день 26 с. м. зазначує, що розходить ся о широку програму реформ, котра зарадить всїм новим жалобам і утворить здорові, кріпко збудовані відносини. Бучі, які настали зі спору язикового, не можуть спонукати правительство, щоби оно зійшло з дороги, яку раз вибрало. Подрібні части реформ — а єсть їх шість — творять орґанїчну цїлість.

Найбільше материялу до дебати дає справа язикова. Проєкт правительства опирає ся головно на предложенях Пферха і Ульбріха, котрий то проєкт приймає три полоси язикові: чисто ческу, чисто нїмецку і мішану. Після того подїлу має бути управильнений язик урядовий властий автономічних.

Правительство наміряє поробити в розпорядженях язикових з 5 цьвітня такі зміни, котрі би ті розпорядження погодили з новим законом краєвим, так, що повисша постанова була би примінена не лиш до властий автономічних але і краєвих. Довершені в тім дусї зміни розпоряджень язикових з 5 цьвітня вийшли би в житє рівночасно з новим законом краєвим о язиках.

Такий потрійний подїл причиняє, що правда, для адмінїстрациї державної богато комлїкациї, але правительство єсть готове до жертв, а так само мусять і обі сторони пожертвувати щось із своєї сторони, скоро щиро бажають згоди. Та патриотична уступка і жертволюбивість доброї волї єсть по обох сторонах необходимим услівєм дїла угодового, в котрім не буде анї побідителя анї побідженого.

Цїлий проєкт правительства вдоволяє многим ческим жаданям, пiдношеним від давна, але також і супротив Нїмцїв оказує велику прихильність. Треба длятого сподївати ся, що обі сторони поспішать охотно на зазив правительства на конференцию. Теперішний воєнний стан приносить обом сторонам лиш шкоди, а для цїлости держави, коли-б мав тревати довше, міг би бути дуже небезпечний. Коли на нїмецких вічах народних говорено, що представителї Нїмцїв не можуть взяти участи в нарадах, наколи насамперед розпорядженя язикові з 5 цьвітня не будуть відкликані, то єсть то лиш традицийна борба межи справою а формою. Тимчасом мериторичний зміст предложень правительственних може спонукати Нїмцїв до приступленя до переговорів угодових.

Якийсь угорский маґнат, котрий постійно перебуває в Константинополи, був підчас гостини кн. Фердинанда в Константинополи у князя, а при сїй нагодї стрітив ся і з Стоїловом та розмавляв з ним о звістнім єго інтервю з кореспондентом берлиньского Lokal-Anzeigera. Розмова того маґната зі Стоїловом дістала ся до австрийских ґазет, котрі доносять тепер ось що: Стоїлов жалував ся дуже на то, що єго інтервю дуже перекручено. Правдою єсть, що він жалував ся на то, що деякі австрийскі ґазети з нагоди процесу Бойчева обкидали князя болотом і що він сказав, що і в Австриї лучали ся скандали, але приміри тих скандалів наведені в Lokal-Anzeiger-і суть чистою видумкою кореспондента. Болгария єсть краєм ориєнтальним, а правительство єсть змушене обсаджати посади префектів такими людьми, котрі знають всї способи і дороги злодіїв, розбишаків та убийників. А що межи бездоганними Болгарами нема таких людий, то болгарске правительство по приміру короля Людвика Филипа (француского) робить префектами людий, що самі яко злочинцї пізнали ся з кримїналами. В Болгариї можна істнуючий порядок удержати лиш силою і способами, які в середнїй Европі суть заказані.

Що-до гостини князя в Константинополи, то Стоїлов зазначив насамперед, що кн. Фердинанд єсть дипльоматом з роду. Він прийшов до переконаня, що зможе удержати ся на престолї лиш тогди, коли падасть собі вид ориєнтального володїтеля. Єму докоряють тим,

---

24)

Пан Капустянна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

Елєонора сїла собі знову коло Артура, котрий перепустив вже через горло дві третини фляшки Мадейри і як раз хотїв закурювати друге циґаро. — Она заєдно дивить ся на него і не може надивити ся, та відзиває ся: Але бо на правду, Ви анї трошки не змінили ся — лиш ніс Вам на самім кінчику чогось почервонів.

— То від спеки, коли я був в теплих краях.

— Ви чей не подивуєте ся, любий друже, що я дуже цікава і рада би знати, що Ви поробляли через тих двайцять лїт — яке становище Ви тепер займаєте — чи Вам щасте усьміхнуло ся та чи Ви вдоволені серед теперішних Ваших відносин?

— То мене лиш тїшить, що Ви хотїли би то знати, бо так і повинно бути. — Я Вам все розкажу. — Від коли я покинув Троае і Шампанїю, пережив неодно та перебув неодну пригоду. — Годї Вам то все розповісти, бо треба би на то богато часу! — Насамперед поїхав я до Америки та пробовав щастя в банку. — Богатий плянтатор хотїв віддати за мене свою доньку, що мала кілька мілїонів посагу та й не знаю вже кілько цукрової тростини.

— О, Господи!

— Будьте лиш тихо! — Я не схотїв панни, бо Ваш образ стояв менї завсїгди перед очами. — Я би був навіть королевій Помарі дав гарбуза, як би була до мене сватала ся.

— То було красно з Вашої сторони. — Таке привязанє трогає мене глубоко.

— Довідаєте ся ще не такого. Звідтам пішов я до Азиї. — Я удостоїв ся тої чести, що мене представили шахови перскому і єго найпершій жінцї-султанцї. — Чудо не жінка, така красна, все моргала на мене — але надармо, бо я на ню й не дивив ся.

— З Вас такий мужчина, що треба Вас лиш подивляти!

— Шах надїлив мене всїлякими дорогоцїнними дарунками — дорогими футрами, котрі я відтак продав в Росиї по високій цїнї. — Я доробив ся великих гроший, накупив відтак знову инших товарів, котрі набрав на корабель. — Але корабель з моїми скарбами затопив ся і я мусїв знову від початку зачинати.

— От яке нещасте, аж жаль менї Вас, мій друже!

— Не жалуйте, бо нема чого. — Щасте менї знову послужило. — Я поїхав до Калїфорнії і там основав виховуюче заведенє для обоєго пола — мав богато вихованків. — Що-ж маю Вам наконець розповідати. — За тяжко запрацьований гріш накупив я товарів, та продав їх опісля з великим зиском, а що я здавен давна був скромний в своїх вимогах, то рахував собі так: тепер маю сто тисячів ренти, буде з мене; верну назад до Франциї та зложу все, що маю, моїй Елєонорі до ніг — а тепер я тут.

— Чи може бути! — Як то, мій друже; з Ви маєте доходу сто тисячів франків?

— А так — маю сто тисячів. Може й сто десять, або й сто двайцять тисячів, зовсїм докладно не знаю; але менше певно що нї.

— Коли так, то Ви жиєте в сьвітлих обставинах!

— Розуміє ся; з тим можна вже жити.

— І то все хочете менї до ніг зложити?

— Нехай Вам в сїй хвили здає ся, як би то вже так стало ся. — Хиба-ж двоє людий, що люблять ся вже від двайцяти лїт, не повинні зі всїм дїлити ся з собою. — Потребуєте лиш сказати, а я буду найщасливійшим, коли буду міг сповнити Ваше хоч би найменше бажане, кожду Вашу хоч би найменшу примху. Скоро лиш скажете: „Друже, менї треба двайцять тисячів, пятьдесять тисячів франків, на прикрасу і тоалєту“, то я скажу на то: „Тут маєте їх, розпоряджайте моєю касою, дорога Елєоноро. Тим зробите менї безконечну приятність“.

— Дїйстно, то щось небувалого, щось дивного — який з Вас чоловік! — Як то я Вас добре оцїнила. — Але я Вашої щедроти не буду надуживати.

— То час покаже. — Я Вас обсиплю подарунками, хоч не зараз нинї, бо, подумайте собі, я в сїй хвили маю ледви кілька наполеонів.

— Дорогий Артуре, моя скромна каса стоїть Вам до розпорядимости.

— О тім і не сумніваю ся. — Ви так само робите як і я, бо наші серця розуміють ся! — Але я не потребую робити ужиток з неї,

що він не шукає опори в народі лиш у держав заграничних і тим допускає ся зради вітчини. Болгарске правительство обжаловувано, що оно продає інтереси Болгариї то одному, то другому цїсареви. Князь єсть того погляду, що він може свій трон лиш тогди забезпечити, коли буде уважати себе за одно з народом. Він покладав свою надію насамперед на віденьске правительство, пізнїйше перехилив ся на сторону Росиї. Але за кождий раз не було й бесїди о сповненю болгарских змагань. Ті мусять бути сповнені — сказав Стоілов — коли хочемо оминути революцию. Від Европи не сподїваємо ся нїякої помочи. Одинокий спосіб єсть ще лиш той, коли будемо старати ся використати наші відносини турецкого підданого. Та політика завела князя до Константинополя, де він виступав яко підданий султана. Тим позискав він публичне мнїнє Туреччини для своєї особи і виробив у султана то, що той заспокоїв болгарскі змаганя в Македониї. З евентуального конфлїкту з Сербією і Румунією вийде кн. Фердинанд побідоносно яко вірний вазал султана. Туреччина має велику і добру армію, котру Болгария на случай війни підопре 100.000 героїв. Супротив Европи скінчила ся політика упокореня. Кн. Фердинад волить поцїлувати султана в руку як понизити ся перед міністрами держав европейских.

Підчас оногдашного вибуху бомби динамітової в Константинополи згинув один чоловік, а трох єсть покалїчених. Сконстатовано, що замаху допустили ся Вірмени і їх арештовано. Вість, будьто би в тім замаху мали участь також Молодотурки єсть безосновна. В місті панує спокій, а Порта наказала ґубернаторам і командантам войсковим на провинциї, щоби они старали ся не допустити до розрухів против Вірмен.

Новинки.

Львів дня 20-го серпня 1897.

— **Дирекция ц. к. семинариї учительскої в Самборі** подає нинїшним до прилюдної відомости, що вписи на курс приготовляючий, на чотири роки семинариї і учеників до I. і II. кляси школи вправ польскої і рускої відбудуть ся 29, 30 і 31 серпня с. р. від 9 до 12 рано і від 3 до 6 по полудни. Кождий ученик мусить при вписї предложити родовід в двох примірниках. Ученики кляси приготовляючої мають предложити: 1) метрику родженя на довід укінченого 14 року житя; 2) сьвідоцтво шкільне з 3 або 2 кляси школи середної або 6 кляси школи виділової; 3) сьвідоцтво здоровля виставлене лїкарем повітовим; 4) на случай перерви в студиях сьвідоцтво моральности, виставлене урядом парохіяльним, а стверджене зверхностию громадскою. Ученики ті мусять піддати ся іспитови вступному. Кандидати 1, 2, 3 і 4 го року мають при вписї предложити лишень сьвідоцтво шкільне з 1897 року ц. к. семинариї учительскої, а приватисти вимаганя висказані під 1) до 4). В клясах школи вправ є число учеників ограничене. Ученики ті складають при вписї 1 зр. яко піврічну таксу. Немаючі можуть на підставі сьвідоцтва убожества бути увільнені.

— **З черновецкого унїверситету.** Після виданого тепер катальоґу було в послїднім лїтнім півроцї на черновецкім унїверситетї 51 звичайних і 2 надзвичайних богословів, 256 звичайних і 16 надзвичайних правників, 24 звичайних і 10 надзвичайних фільософів та 10 фармацевтів. Після віроісповіданя було: 116 православних, 3 вірмено-православних, 68 римо кат., 17 греко кат., 4 вірмено-кат., 10 протестантів, 156 жидів і 1 безконфесийний. Після народности було 192 Нїмцїв, 97 Волохів, 30 Русинів, 35 Поляків, 6 Сербів, 4 Чехів, 2 Мадяри, 2 Вірмени і один Італїянець.

— **Перенесенє тїла бл. п. епископа Снїгурского.** Міністерство справ внутрішних дозволило рішенєм з дня 30 липня с. р. до ч. 23.269 перенести мощі покійного епископа Йоана Снїгурского з давного кладовища в Перемишли до підземних гробниць перемиской церкви катедральної. О то перенесенє постарав ся собор перемиских крилошан просьбою до Міністерства з дня 19-го сїчня с. р.

— **Дорожня у Львові** взмагає ся на велике невдоволенє всїх, що мусять жити готовим, гірко запрацьованим грошем. За бохоня хлїба, за котре до недавна платило ся 10 кр., треба тепер заплатити 14 кр., за одну лїтру бульби платили давнїйше 2 кр., тепер платять 4—5 кр., кукурузяна мука платилась за лїтру 6 кр., тепер платить ся 8 кр., біла пшенична мука стояла за лїтру 6 кр., тепер стоїть 8 кр. і є темнїйша; булки всякої форми стали меншими і виробляють ся з лихої муки і т. д. Говорять, що вскорі зачне їти в гору також цїна мешкань, вже й без того страшенно висока, хотяй число нових домів взрастає як гриби по дощі.

— **Перша приватна фахова зелїзнича школа** Рескриптом з дня 1 серпня с. р. позволило ц. к. Намістництво Станиславови Рудольфови, бувшому зелїзничому урядникови, отворити і удержувати у Львові під его личною управою приватну школу для приготовленя зелїзничих функционарів до фахових службових іспитів.

— **Читальня „Просьвіти“ в Кутах** устроює в сали Стетнера, в недїлю дня 22-го с. м. представленє аматорске „Наталка Полтавка“, оперетка Ів. Котляревского. Цїни місць: крісло 70 кр., лавка 50 кр., стояче місце 10 кр. Половина чистого доходу призначує ся для убогих міста Кут без різницї обряду. Білетів можна дістати в торговли п. Айталя Грегоровича, а вечером при касї. Початок точно о год. 8-ій вечером.

— **Бійка робітників з селянами.** В Псарах коло Княгинич повіта рогатиньского прийшло дня 17-го с. м. до великої бійки межи робітниками від зелїзницї а місцевою людностию. Одного з робітників, Фердинанда Мельника, так сильно побито, що він до кількох годин помер. На місце бійки вислало рогатиньске староство зараз сильнїйшу патрулю жандармериї, а відтак поїхав і сам ц. к. староста і комісия судова. Чотирох виновників тої бійки арештовано.

— **Від удару сонця** погиб 29-лїтний селянин Лука Маслюк дня 14-го серпня при кошеню трави. Полишов в Хитрейках, присілку Кунина, жовківского повіта, молоду вдову з трема дрібними дїтьми в крайній нуждї.

— **Пропала дитина.** В недїлю дня 15 с. м. прийшов до костела в Дубецку Йосиф Порек господар з Гутиска ненадовского з своїми троїма дїтьми. Вийшовши по богослуженю замітив, що коло него нема наймолодшої дитини, 8-лїтного сина Вавжка. Стали его зараз глядати поміж людьми і по місті. Повідомлено місцеву жандармерию і уряд громадский, а сам отець перейшов кільканайцять околичних сїл — однако всьо дармо; дитини не найдено. Отець в розпуцї просить кождого, хто знав би що о дитинї, дати єму знати.

— **Самоубийство дивачки.** У Віднн позбавила ся житя Аделя Мельхер 50-лїтна стара панна, що записала звиж 41 тисячів зр. для міста Відня. Она доробила ся значного маєтку на цукорні, котру продала перед кількома лїтами, а на старість так здивачіла, що не жила з ніким нї з родини нї з сусїдів. Перед кількома днями щезла без слїду зі свого мешканя. Дали знати на полїцию, де рівночасно надійшов в неоплаченім

бо дістану завтра почтою від банкіра в Бордо сто тисячів франків, котрих менї конче потреба; я купив, бачите, тут в Парижи, прекрасний малий домок, на котрий мушу до трох днів дати трийцять тисячів франків задатку.

— Ви купили дім? — В котрій части міста?

— То довідаєте ся аж пізнїйше, моя душечко. Хочу Вам зробити несподїванку. Домок хочу урядити з як найбільшим комфортом — зовсїм в стилю Помпадур. Від зеркал і золота буде аж сьвітити ся, бо Ви, моя люба Елеоноро, маєте бути королевою сеї прекрасної домівки.

— О, не говоріть вже, мій Артуре, бо таки зовсїм завернете менї голову — менї так дуже серце бє ся.

— Я по мадейрі зголоднїв. — Чи будемо зараз обідати?

— А вже ж — припильную Марінетту.

Панї Капустянна Головка біжить до кухнї: дивить ся, чи все приготовлене до обіду і наконець питає: А буде-ж всего подостатком — чи можна буде показати ся з нашим обідом?

— Як то, чи можна буде показати ся? Та-ж то справдїшний пир. Коли той пан не буде рад з него, то видко, що єму трудно догодити.

— Зважай на то Марінетто, що він має сто тисячів франків ренти і купив дім в стилю Помпадур, де я буду королевою.

— То панї мають бути королевою Помпадур?

— Я то добре знала, що він буде мати щастє. Старай ся лиш, Марінетто, щоби борзо подати, а не забудь нїчого.

Подають обід. Артур Рожеве Серце іде зі своєю давною приятелькою до столової. Сїдають коло стола. Гість панї Капустянної Головки хвалить страви по справедливости; їсть за трох а не за чотирох, при тім не зважає зовсїм на то, що Елеонора споглядає на него дуже солоденькими очима і старає ся тим піддержати розмову о їх любови, о постійности їх чувств, о щастю, що по двайцяти роках зійшли ся знову та остали ся вірними собі.

На ті нїжні змаганя відповідає красний Артур тим, що доливає собі вина, змітає страви одна за другою а попри то клене та уживає слів, котрих, як каже, вивчив ся підчас довгої подорожи по морю.

На превелику радість Елеонори дістала ся обідови безуслова єго похвала. Фляшку помарда і другу рішбурґ, котрі Марінетта принесла із сусїдної торговлї вин, випив він майже сам один.

Подають каву і він запалює собі сьвіже циґаро. Але разом з кавою не появив ся лїкер. Пан Артур відзиває ся: А де ж коняк — де сивуха? Де у тебе голова, ти стара Варко. — Чи гадаєш, що не потреба. — За що-ж ти мене маєш? Борзо, грім би тебе тріс — давай лїкер.

Марінетта подивила ся на свою паню: Що то єсть сивуха, прошу панї, чи маємо яку?

— Коняк, кажу, до чорта; ти, моя Маринато, як груба так і дурна.

Панї Капустянна Головка каже кухарцї принести коняку і лїкеру.

Артур вхопив Марінетту і обернув до дверий та каже: Отже скоро, стара черепахо, біжи!

Кухарка розсердилась дуже за то, що той пан назвав єї „старою черепахою“ і пішла. — Незадовго вертає назад з фляшкою коняку і фляшкою анижівки.

— Не дивуйте ся тому, дорога Елеоноро що я люблю пити спіритусові напитки — я навик до того в Азиї, бо там бувало нераз так, що я пив лиш рум і арак.

— Хиба-ж там не було нїякої поживи, мій друже?

— То нї, але там так зле варять, що я волів жити лиш самим лїкером. Впрочім і можу богато випити а то менї не зашкодить.

Та й дїйстно пан Артур випив цїлу фляшку анижівки та ще й споро коняку покурюючи при тім. Коли вірна Елеонора хотїла знов звернути розмову на стан свого серця і на то, кілько разів она зітхала за тих двайцять лїт, вдарив ся єї чоловік рукою по чолї і каже: Отто з мене забудько! Я визначив на сегодня вечером сходини одному славному маляреви. — Хочу єму віддати малярску роботу в моїм новім домі.

— То Ви вже мене покидаєте, дорогий Артуре? — зітхнула Елеонора знову. — А я гадала, що Ви вечером побудете у мене.

— Та і я так гадав, моя люба подруго. Але інтерес передовсїм. Як кажу, я замовив маляря на нинї вечером, і не хотїв би, щоби він надармо чекав. Яко найперший маляр в Парижи зрік би ся він роботи, а тогди не знаю, що я би собі зробив. Але якось то буде дорога Елеоноро, не нинї то завтра. Скоро раз позбуду ся клопоту, то сяду собі коло Вас і буду вже сидїти.

— О, яка-ж я тогди буду щаслива! — А завтра побачимо ся?

— Також питаєте ся! — А як же би я міг хоч день жити без Вас. — Прийду раненько довідати ся, як Вам спало ся сеї ночи.

— Які-ж Ви милі та любі!

Прощаючись поцїлував Артур свою любку в кінчики пальців, хоч она може охотно була би дала єму і цїлу руку. — Але, де-ж такий другий честний любчик.

Елеонора, оставшись сама, казала Марінеттї зробити собі чаю, бо від диму з тютюну дістала якихсь болїв, та й обід хотїв вертати ся.

листї відпис завіщаня Мельхерівної, котрим она записала цїлий маєток містови Відневи. Здаєть ся, що Мельхерівна відобрала собі житє в приступі божевільства. Доси не віднайдено єї тїла.

— **Раннї цьвітки.** 17-лїтний помічник купецкий у Видни Леопольд Каффенда викрав до місяця вже другий раз 16-лїтну Анну Шульц, доньку кравця. Перший раз стало ся то дня 11-го липня, але тогди залюблена пара мабуть не маючи гроший, вернула борзо назад до Відня. Родичі залюблених дїтваків старали ся всїми силами, щоби їм вибити любов з голови, але нїчого не помогло, бо знайшлась ще посередничка в особі якоїсь прасовачки, котра не лиш позваляла залюбленим сходити ся у себе дома, але ще й допомогла їм втечи. Дня 8-го с. м. забрала Анна у свого батька книжочку щадничу на суму 400 зр. та й утекла з своїм любчиком. На дві недїлї перед тим позносила ще потайком свої річи до згаданої прасовачки якоїсь Гольцінґер, а згаданого дня перебрала ся у неї та поїхала з Каффендою на дворець. Прасовачка ще й відвела їх сама туди. Тепер же полїция віденьска довідала ся о тім і арештувала Гольцінґерову за злочин даваня помочи при уведеню панни. В день опісля наспів до Гольцінґерової лист від Каффенди, в котрім він просить єї, щоби она відписала єму до Триєсту під знаком A. K. poste restante. Тим способом впала полїция на слїд залюбленої пари і поробила вже кроки, щоби єї арештувати.

— **Підводний бальон.** Італїяньский інжинїр Піят дель Поццо, винайшов новий прилад підводний значно лїпший від теперішних звонів. Бо коли звін поринає тілько на 80 м. в глубінь, то підводний бальон може легко досягнути 400—500, отже в глубінь оком людским до тепер невислїджену. Бальон той має подобу кулї з зелїзної бляхи, грубої на 8 цтм. а так великої, що кількох людий може ся в нїй вигідно помістити. Входить ся до неї з гори по драбинї через отвір, котрий замикає ся із внї. У внутрі є досить воздуха для кількох людий на 3—4 години. Груба, склянa призматична шиба осьвітлює підводну глубінь і через неї можна робити поміченя. З бальона вистають на внї щипцї і инші знаряди, котрими можна правити з середини і хватати ріжні предмети, які хоче ся винести на верх. З середини можна також кермувати бальоном, минати скелї слїдити околицю. Цїлий прилад привязує ся линвою до берега або корабля, на повнім мори, вздовж линви йдуть дроти телефонїчні, що лучать бальон зі сьвітом. А і на случай, як би линва прірвала ся нема небезпечности; треба тілько скинути оловяні тягарі, причеплені на внї до бальона, але так що з середини можна їх відчепити, а вода сама попхає бальон до гори. Для океанознавства є се винахід великої ваги. Сими днями роблено з ним проби па Секванї і они повелись дуже добре; дальші проби будуть робитись в Гаврі і Брестї.

— **Вірна кітка.** Кажуть загально, що лиш пес єсть вірний і що він зі всїх зьвірят найбільшим приятелем чоловіка, а кіт єсть лиш облестний і хитрий та держить ся більше того дому, в котрім був довший час, а не чоловіка, котрий єго годує. Оногди став ся у Відни випадок, котрий показує, що і кітка може бути вірна; так бодай то виглядало. В однім домі при улици Абеле померла 70-лїтна старуха Єлисавета Фельдекер, котра не мала нїкого, лиш одну кітку, котру дуже любила, а котра дїлила з нею долю і недолю. Двері від комнати, де лежала помершa, були замкнені і чути лиш було, як там жалістно мявкає кітка. Коли-ж прийшла комісия оглянути трупа і отворила двері, побачила, що на грудех помершої сидить кітка. Кілько разів хто з комісиї підійшов до тїла, кітка зараз кидала ся і не давала приступити. Остаточно не було иншої ради, лиш треба було закликати міского лупія, котрий забрав кітку і аж тогди можна було тїло оглянути. Люди, що то видїли, кажуть, що кітка дїйстно так кидала ся, як би хотїла боронити і не дати забирати свою паню.

— **Померли:** Михайло Сембратович, переплетник і радний міста Львова, член ремісничого товариства „Зоря“ і запомогового товариства „Ogniwo“, упокоїв ся оногди в 63-ім роцї житя; — Йосиф Стефанович, властитель Щирця, упокоїв ся дня 18-го с. м., похорон відбуває ся нинї в Деревачу. — в Ґлещаві о. Антін Єзерский, гр. кат. парох, в 82-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— **Зорі ч. 15** містить: „Малюнки сучасного житя на селах“ О. Кониського (продовжене); — „Переспіви“ Павла Граба; — продовжене драми Н. Полтавки „Катерина Чайківна“; — „Сучасні казки“ Школиченка; — „На справдешнїй службі“ І. Потапенка; — „Ніч“ В. Залїзняка; — оповістки і критичні замітки: „Піснї коханя“ М. Чернявского; — посмертну згадку про Адама Асника, хроніку і бібліоґрафію. З тим числом розіслано й 34-ий аркуш росийско-українського словаря, що становить конець третого тому.

Господарство, промисл і торговля.

— **З Дирекциї зелїзниць.** Тарифа для безпосередного перевозу осіб поміж стациями ц. к. упр. зелїзниції північної цїсаря Фердинанда, a стациями ц. к. австрийских зелїзниць державних і в зарядї державнім зістаючих зелїзниць льокальних Просніц-Трібіц, Тернопіль-Копичинцї і Ґлїбока Серет, як також межи галицкими стациями ц. к. упр. зелїзниції північної цїс. Фердинанда через шлях ц. к. австр. зелїзниць держ. Підгірє-Бонарка-Кальвария. — Повисша тарифа увійде в житє з днем 1 вересня 897 і можна єї набути у дотичних зарядів зелїзничих по 60 сотиків за примірник.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 20 серпня. Нїмцї скликали на день 23 с. м. віче до Праги, на котрім мають нарадити ся, чи брати участь в конференциї, чи нї.

Москва 20 серпня. На з'їзд лїкарів прибуло 7300 осіб. Збори відкрив вел. кн. Сергій, а привітну бесїду виголосив по латинї мінїстер просьвіти Делїянов.

Константинополь 20 серпня. Арештований за підкинене бомби Вірменин називає ся Карабет; він каже, що перед двома днями приїхав з Росиї; більше не хоче нїчого зізнати.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 минут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Крахевецкий.

— Та й не диво, панї — каже Марінетта, котра не могла дарувати красному Артурови того, що він назвав єї „старою черепахою“ — що Ви дістали болїв, бо той пан зробив з Вашого дому коршму.

— Він любить курити, Марінетто. — А відтак то й така тепер мода, то належить до доброго тону; всї мужчини більше або менше курять.

— Господи прости менї гріха! — Наплював по цїлій підлозї. — Хиба то належить також до доброго тону? — А менї здає ся, що то дуже нехарно!

— То така навичка всїх подорожних, бо їм заєдно здає ся, що они в коршмі.

— Він же має сто тисячів ренти, а уживає таких слів, як розбійники на сценї, або як говорять злодїї між собою.

— То бесїда моряків, якої він мусїв наслухати ся на кораблях.

— Та бо клене, як який погонич!

— Можна бути дуже великим богачем, а клясти. — Всї корабельні капітани, люди богаті, а майже нїколи не відозвуть ся, щоби при тім не заклясти.

— Пє — ба, не пє, а жльопає, як бездонний! — Все повипивав, лиш пів фляшки конняку остало ся.

— То навичка з Перзиї, бо там так зле варять. — Давай борзенько мій чай, Марінетто!

— Зараз, прошу панї. — То мабуть від тих — як панї кажуть — навичок того пана так Вас змлоїло.

Марінетта іде до кухнї та муркотить собі під носом: Скоро той паниско схоче часто у нас обідати, то не довго менї тут бути.

---

20. Стара дружба показує ся доброю.

Около десятої години на другий день рано Елєонора снїдала і пила свою шоколяду, аж нараз хтось задзвонив з цїлої сили і зараз по тім увійшов Артур Рожеве Серце. Бере за подану руку і цїлує єї пять чи шість разів з цїлою пристрастию. Панї Капустяннa Головка витає єго з радостию словами: То Ви, мій друже. — Які Ви добрі, що так раненько прийшли. Я того не сподївала ся; але за то я тепер тим щасливійша. — Може напєте ся зі мною шоколяди?

— О нї! Дякую Вам, я вже снїдав, тай взагалї не можу хоч би й що-то взяти до рота, бо ось чорти надали!

Розкладаючи руками ходить по комнатї, то сюди то туди, дивить ся на стелю, часом пристає та бє ся рукою то по чолї то по боках і страшно зітхає.

Солоденьку Елєонору бере страх від тої пантоміни єї приятеля; она просить єго: Мій Боже, любий Артуре, менї то зараз не впало в очи, але Вам щось єсть, Ви чогось такі неспокійні, чогось роздразнені, зовсїм як не свої. Навіть волосє Вам якось в неладї. Що такого стало ся?

— О нїчого, моя душенько; не зважайте на то роздразнене.

— Та-ж годї. — Хиба-ж то, що Вас так близько дотикає, не має і мене обходити? — Чи може я не повірниця всїх Ваших гадок і хиба Ви самі не казали вчера, що межи нами мусить все бути спільне?

— Що-до того, то правда. — Та коли вже конче хочете, то Вам скажу, що менї приключило ся. Впрочім і так годї би менї таїти ся перед Вами. — Хоч би я то хотїв, то не міг би.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.